

Arrest

nr. 238 110 van 7 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. JANSSENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaten D. ANDRIEN & J. JANSSENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 15 december 2015 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 29 december 2015.

Op 31 oktober 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. X van 9 april 2019 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Zonder België te verlaten diende verzoeker op 20 september 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 december 2019 de beslissing houdend 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissing werd op 26 december 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, u bent soennitisch moslim en Pashtun van etnische origine. U bent geboren omstreeks het jaar 1992 en leefde in het dorp Sharif, gelegen in het district Jaji (ook bekend als Ali Khel of Aryob) van de provincie Paktya, samen met uw ouders, twee broers en een zus. Uw vader, één van uw broers en uw zus zijn ondertussen overleden. U was lange tijd werkloos tot u omstreeks het begin van het jaar 2015 aan de slag ging bij de Afghan Local Police. Zes maanden na uw aanwerving kreeg u een eerste dreigbrief van de taliban die u aanmaanden uw job te verlaten. U ging hier niet op in en bent blijven werken. Zeven dagen later kreeg u een tweede dreigbrief met dezelfde boodschap waarna u, op aandringen van uw moeder, besloot uw job en het land te verlaten. Uw oom langs moederskant heeft uw vlucht georganiseerd.

Vanuit uw geboortedorp kwam een chauffeur u ophalen; u verstopte zich in de koffer van zijn auto. Na een rit van ongeveer zes uren kwam u aan op een groot plein in een voor u onbekende regio waar een smokkelaar op u wachtte. Die laatste bracht u verder naar bergachtig gebied, dat u te voet overstak, om Afghanistan uiteindelijk op die manier te verlaten. Via Pakistan en Iran bereikte u Turkije. Vanuit dit land ging u naar Bulgarije, waarna u verschillende andere Europese landen heeft doorkruist om uiteindelijk België te bereiken. U heeft in België een asielaanvraag ingediend op 29 december 2015.

Op 31 oktober 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 19 november 2018. De Raad bevestigde de beslissing van het CGVS in haar arrest van 9 april 2019.

U verliet België niet en diende op 20 september 2019 een tweede verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Ter staving van uw volgend verzoek verklaart u bij uw eerdere verklaringen te blijven. U vreest nog steeds de taliban. U legt de volgende documenten voor: een brief van het districtshuis (origineel), de taskara van uw vader en de stemkaart van uw vader (beiden origineel).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Met name werd vastgesteld dat u uw beweerde herkomst uit het dorp Sharif, gelegen in het district Jaji, provincie Paktya, niet aannemelijk kon maken en aan uw vervolgingsproblemen bijgevolg ook geen geloof kon worden gehecht. In casu werd vastgesteld dat er geen zicht gekregen kon worden op uw reële verblijfssituatie voor uw vertrek en dat er geen geloof kon gehecht worden aan uw laatste beweringen dat u er tot oktober of november 2015 verbleef, aangezien u uw verklaringen over waar u precies verbleef voor uw vertrek verschillende keren wijzigde zonder hiervoor ook maar enige verklaring te verschaffen. Bijkomend werd vastgesteld dat kanttekeningen geplaatst moeten worden bij uw verklaringen over wat zich in de regio afspeelde in de laatste periode voor uw vertrek, die de twijfels bij uw beweringen dat u er tot eind 2015 verbleef bevestigden. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw komst naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst in België leefde, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade onmogelijk. Bovendien maakte u door uw tegenstrijdige en incoherente verklaringen uw vluchtmotief alsook de werkelijke toedracht van uw aanstelling bij de Afghan Local Police niet aannemelijk. De motieven van het CGVS werden integraal bevestigd door de RvV. U diende geen cassatieberoep in tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 56/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. U voert in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw vorige verzoek, zodat deze gehandhaafd blijft.

Voor uw huidig verzoek blijft u bij de verklaringen die u tijdens uw eerste verzoek naar voor bracht en legt u een aantal documenten voor die uw herkomst moeten aantonen (Verklaring volgend verzoek 10.12.2019, vraag 15).

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt – de originele oude taskara van uw vader (in boekvorm), de originele stemkaart van uw vader – ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw huidig en vorig verzoek hebt uiteengezet, wordt vastgesteld dat deze niet meer kunnen aantonen dan de herkomst van uw vader. De documenten dateren van de periode 2003-2004 (stemkaart) en 16/10/1353 (06/01/1975). Hoe deze (oude) documenten van uw vader zouden aantonen dat u zelf de periode voor uw vertrek uit Afghanistan in 2015 te Sharif verbleef, is een raadsel. Uit uw gebrekkige verklaringen voor het CGVS omtrent uw regio van herkomst bleek immers duidelijk dat u niet recent uit Sharif afkomstig was. Deze vaststellingen waren pertinent en in uw huidige verzoek biedt u geen enkele verklaring voor uw gebrekkige kennis over uw regio van herkomst en uw tegenstrijdige verklaringen over uw laatste verblijfplaatsen. De bevestiging van de dorpsouderen en het district betreffende uw herkomst, kan voorgaande beoordeling evenmin wijzigen. Niet enkel heeft dergelijk document, omwille van z'n vorm en de eenvoud waarmee dit kan worden opgemaakt, maar weinig waarde; het heeft ook een uiterst gesolliciteerd karakter. Voor de volledigheid wijst het CGVS bovendien op het feit dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: het rapport “*UNHCR. Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 (stuk 3), het rapport “*Afghanistan: les conditions de sécurité actuelles*” van OSAR van 12 september 2018 (stuk 4), het rapport “*Afghanistan 2017/2018*” van Amnesty International (stuk 5), het artikel “*Civilians Are Losing the War in Afghanistan*” van Human Rights Watch van 14 september 2018 (stuk 6), het artikel “*Afghanistan. Senior UN Rights Official urges more action to end attacks on civilians*” van 11 mei 2018 (stuk 7), “*Oral update on the situation of human rights in Afghanistan. Statement by Mr. Andrew Gilmour, Assistant Secretary-General for Human Rights. 40th Human Rights Council Session. Item 10, Geneva*” van 21 maart 2019 (stuk 8) en het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan Security Situation*” van juni 2019 (stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker is voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, mist dan ook juridische grondslag.

2.3.2. Vooreerst dient erop gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 31 oktober 2018 besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden verblijf tot november 2015 in dorp Sharif in het district Jaji van de Afghaanse provincie Paktya en bijgevolg evenmin geloof kon worden gehecht aan de feiten die er zich zouden hebben afgespeeld, met name dat hij dreigbrieven van de taliban zou hebben gekregen omwille van zijn werkzaamheden bij de *'Afghan Local Police'*. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dat de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven van verzoeker verder bevestigd werden door tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen, alsook dat verzoeker zijn werkelijke aanstelling bij de *'Afghan Local Police'* niet aannemelijk weet te maken.

Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. X van 9 april 2019 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en oordeelde tevens tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.3. In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn eerder aangehaalde vluchtmotieven, alsook aan zijn recente herkomst uit het dorp Sharif, in het district Jaji van de Afghaanse provincie Paktya. Verzoeker geeft aan nog steeds de taliban te vrezen.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker nog volgende documenten voor: een brief van het districtshuis, de taskara van zijn vader en de stemkaart van zijn vader.

In de bestreden beslissing wordt verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard omdat (i) in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming reeds werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde recente herkomst uit het dorp Sharif, district Jaji, provincie Paktya en bijgevolg evenmin aan de vervolgingsproblemen die er zich zouden hebben afgespeeld, te meer daar hij tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegde over zijn vluchtmotief en werkelijke toedracht van zijn aanstelling bij de *'Afghan Local Police'* en het louter volharden in deze verklaringen geen afbreuk kan doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid en (ii) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek

om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen nu (1) de oude taskara en stempelkaart van zijn vader hoogstens de herkomst van verzoekers vader kunnen aantonen en de documenten bovendien dateren van respectievelijk 1975 en 2003-2004 zodat zij allerm minst verzoekers verblijf in 2015 te Sharif kunnen aantonen, (2) de bevestiging van de dorpsouderen en het district een gesolliciteerd karakter vertoont en (3) uit de informatie blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het volharden in zijn recent verblijf, het poneren van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel het lijden van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Vooreerst merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn verklaringen zoals hij deze in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgelegd. Het louter herhalen van eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen is echter niet van die aard om de in 's Raads arrest nr. X van 9 april 2019 vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Met betrekking tot de in het kader van het huidig verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden als volgt:

“Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt – de originele oude taskara van uw vader (in boekvorm), de originele stemkaart van uw vader – ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw huidig en vorig verzoek hebt uiteengezet, wordt vastgesteld dat deze niet meer

kunnen aantonen dan de herkomst van uw vader. De documenten dateren van de periode 2003-2004 (stemkaart) en 16/10/1353 (06/01/1975). Hoe deze (oude) documenten van uw vader zouden aantonen dat u zelf de periode voor uw vertrek uit Afghanistan in 2015 te Sharif verbleef, is een raadsel. Uit uw gebrekkige verklaringen voor het CGVS omtrent uw regio van herkomst bleek immers duidelijk dat u niet recent uit Sharif afkomstig was. Deze vaststellingen waren pertinent en in uw huidige verzoek biedt u geen enkele verklaring voor uw gebrekkige kennis over uw regio van herkomst en uw tegenstrijdige verklaringen over uw laatste verblijfplaatsen. De bevestiging van de dorpsouderen en het district betreffende uw herkomst, kan voorgaande beoordeling evenmin wijzigen. Niet enkel heeft dergelijk document, omwille van z'n vorm en de eenvoud waarmee dit kan worden opgemaakt, maar weinig waarde; het heeft ook een uiterst gesolliciteerd karakter. Voor de volledigheid wijst het CGVS bovendien op het feit dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas."

Verzoeker benadrukt dat hij zijn best deed om documenten aangaande zijn herkomst voor te leggen, doch dat zijn vader inmiddels overleden is, dat zijn moeder geen stemkaart heeft en hij dus geen recentere documenten kan voorleggen zodat de thans door hem voorgelegde stukken minstens als begin van bewijs moeten worden aanvaard. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker heeft verklaard dat zijn vader in 2009 is overleden (administratief dossier, stuk 9, 'verklaring DVZ' van 13 februari 2016, vraag 13A), zodat hij bezwaarlijk kan voorhouden dat hij geen recentere documenten zou hebben kunnen voorleggen dan de taskara (1975) en stemkaart (2003-2004). Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat de door verzoeker voorgelegde taskara en stemkaart van zijn vader hooguit diens herkomst uit het dorp Sharif, district Jaji, provincie Paktya kunnen aantonen. Zelfs daargelaten de vaststelling dat de stukken betrekking hebben op verzoekers vader, dient te worden opgemerkt dat hieruit geenszins kan blijken dat verzoeker tot aan zijn vertrek in november 2015 in het dorp Sharif, district Jaji, provincie Paktya heeft verbleven. Immers, in 's Raads arrest nr. 219 614 van 9 april 2019 werd in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds geoordeeld dat hij tegenstrijdige en uiteenlopende verklaringen aflegde over waar hij in de anderhalf jaar voor zijn vertrek verbleef, alsook dat hij een gebrekkige kennis vertoonde over enkele veiligheidsincidenten in zijn voorgehouden regio van herkomst vlak voor zijn beweerde vertrek uit Afghanistan in november 2015. De taskara van verzoekers vader, die dateert van 1975 en diens stemkaart van 2003-2004 kan geen enkele afbreuk doen aan deze vaststellingen.

Verzoeker hekelt voorts dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorhoudt dat de bevestiging van de dorpsouderen en het district gesolliciteerd is, alsook verwijst naar de hoge graad van corruptie en valse documenten in Afghanistan en meent dat dit stereotiepe argumenten zijn, waartoe hij nog citeert uit verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. X van 28 maart 2019; X van 6 mei 2019; X van 11 april 2019; nr. X van 11 maart 2019; X van 28 februari 2019; X van 25 februari 2019; X van 12 februari 2019; X van 28 maart 2019).

Vooreerst wijst de Raad erop dat documenten moeten worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker blijkt er ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Hoe dan ook dient erop gewezen dat verzoeker niet aantoon op welke wijze een onderzoek naar de authenticiteit van de door hem voorgelegde bevestiging van de dorpsouderen en het district een ander licht zou werpen op de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming, nu uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie vele Afgaanse documenten ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden zijn. Zelfs daargelaten de vaststelling dat de door verzoeker voorgelegde bevestiging van de dorpsouderen en het district een gesolliciteerd karakter vertoont, moet worden opgemerkt dat dit document hooguit verzoekers herkomst uit het dorp Sharif, district Jaji, provincie Paktya aantoon, dewelke op zich niet wordt betwist, doch geenszins een zicht biedt op zijn werkelijke verblijfplaats(en) in de anderhalf jaar voor zijn komst naar België. Bijgevolg kan dit stuk niet worden aangemerkt als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Wat betreft de uitvoerige verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt de Raad dat de precedentwerking tot op heden niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Elk

verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. De verwijzing naar de procedureregids van UNHCR is evenmin dienstig, nu deze geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

In zoverre verzoeker nog hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in zijn regio van herkomst in het bijzonder heeft doorgevoerd en hij citeert uit diverse rapporten en artikelen over de veiligheidssituatie aldaar, dewelke werden toegevoegd aan het verzoekschrift (stukken 3-9) en hij voorhoudt dat het hoge geweldsniveau in Paktya een nieuw element vormt dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming, gaat hij volledig voorbij aan de vaststelling dat reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan zijn recente herkomst uit de provincie Paktya en er bijgevolg niet kan worden besloten tot een nood aan bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dienaangaande werd is 's Raads arrest nr. X van 9 april 2019 geoordeeld als volgt:

“2.3.3. Subsidiare bescherming

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij tot aan zijn vertrek naar België heeft verbleven in het district Jaji in de provincie Paktya, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Aangezien er - in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd - geen nieuwe elementen of feiten voorhanden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt (*supra*), blijven deze overwegingen onverminderd overeind.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.10. Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER